

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 662

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 8 august 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 236 din 16 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) teza finală din Legea nr. 52/2011 privind exercitarea unor activități cu caracter ocazional desfășurate de zilieri	2–4
Decizia nr. 307 din 7 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ale art. 40 alin. 1 și 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții	5–7
Decizia nr. 308 din 7 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.....	8–10
Decizia nr. 309 din 7 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor, simbolurilor și faptelor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război	11–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
564. — Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Olt de către domnul Dumitru Florin	13
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
187. — Decizie pentru eliberarea domnului Mergeni Nicea din funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii și Justiției Sociale	14
188. — Decizie pentru numirea domnului Cătălin-Marian Tutilescu în funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii și Justiției Sociale.....	14
189. — Decizie privind eliberarea domnului Marius Pîrvu din funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.....	15
190. — Decizie privind numirea domnului Horia-Miron Constantinescu în funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 236**

din 16 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) teza finală din Legea nr. 52/2011 privind exercitarea unor activități cu caracter ocazional desfășurate de zilieri

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) teza finală din Legea nr. 52/2011 privind exercitarea unor activități cu caracter ocazional desfășurate de zilieri, excepție ridicată de Societatea „Mediarol Team” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 28.663/212/2016/a1 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.133D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, întrucât obiectul dosarului în care aceasta a fost invocată vizează plângerea contravențională împotriva unui proces-verbal de contravenție prin care autoarea excepției a fost sancționată pentru fapta prevăzută la art. 11 alin. (1) din Legea nr. 52/2011. În subsidiar, apreciază că sunt neîntemeiate criticile de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 52/2011 vizează măsuri speciale de protecție a muncii pentru persoanele care desfășoară activitate necalificată cu caracter ocazional, realizându-se, totodată, ocrotirea și garantarea dreptului la muncă în considerarea faptului că munca este prestată în baza unui acord verbal cu angajatorul, lipsind forma scrisă a contractului individual de muncă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia nr. 20 din 3 mai 2017, **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) teza finală din Legea nr. 52/2011 privind exercitarea unor activități cu caracter ocazional desfășurate de zilieri**. Excepția a fost invocată de Societatea „Mediarol Team” — S.R.L. din Constanța cu prilejul soluționării unei plângeri contravenționale formulate în contradictoriu cu Inspectoratul Teritorial de Muncă Constanța.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată că textul de lege criticat, care prevede că plata zilierului se va face pentru echivalentul a cel puțin 8 ore de muncă atunci când părțile convin pentru mai puțin de 8 ore de muncă, este contrar prevederilor constituționale potrivit cărora „durata normală a zilei de lucru este, în medie, de cel mult 8 ore”. De asemenea, arată că este încălcat și principiul libertății contractuale, întrucât zilierului nu i se poate impune o muncă forțată și nici beneficiarului nu i se poate impune obligarea la acordarea muncii dincolo de propriile nevoi reale. Totodată, sunt înfrânte și prevederile constituționale referitoare la interzicerea muncii forțate, întrucât beneficiarul este obligat să muncească suplimentar pentru a-l putea plăti pe zilier potrivit legii, deși acesta din urmă a prestat mai puțin de 6 ore pe zi.

6. Autoarea excepției mai arată că „dreptul la muncă nu poate fi îngădit și, similar, nici dreptul la remunerarea muncii, care nu poate include munca neprestată”. Textul de lege criticat instituie două posibilități: fie îl obligă pe beneficiarul muncii prestate de zilieri să păstreze cu orice preț la muncă zilierii majori timp de 8 ore sau pe cei minori 6 ore, ceea ce ar putea constitui o reală exploatare a acestora din urmă, contrară art. 49 alin. (3) din Constituție, mai cu seamă în situațiile în care activitatea prestată nu este necesar a fi prestată timp de 6 ore încontinuu; fie l-ar obliga pe beneficiarul muncii prestate de zilieri să se dispenseze de serviciile zilierilor într-un mod care ar constitui nu doar o îngădire a dreptului la muncă al zilierilor, contrară art. 41 alin. (1) din Constituție, dar și o încălcare de către autoritățile statului a obligației lor de a asigura un nivel de trai decent, în mod contrar prevederilor art. 47 alin. (1) din Constituție.

7. Totodată, autoarea excepției susține că un alt efect al obligației de a plăti un zilier pentru 8, respectiv pentru 6 ore pe zi, chiar și atunci când nu muncește efectiv atâtea ore, este și acela că, deși angajat pentru 8/6 ore pe zi, zilierul poate pleca de la muncă înainte de expirarea duratei convenite a muncii,

știind că oricum va fi plătit pentru întreaga zi. O asemenea prevedere „încurajează nemunca și creează o situație inechitabilă”, contrară art. 16 din Constituție.

8. În sfârșit, arată că dispozițiile art. 4 alin. (2) teza finală din Legea nr. 52/2011 contrazic scopul acestui act normativ de a deroga de la prevederile Codului muncii, întrucât nu recunosc, în fapt, activitatea ocazională orară.

9. **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 41 și art. 42 din Constituție, întrucât constituie măsuri de ocrotire și garantare a dreptului la muncă. Aceste dispoziții de lege nu constituie o îngrădire a dreptului la muncă și nici nu favorizează munca forțată, deoarece în cadrul formării acordului de voință angajatorul nu poate impune zilierului să presteze o muncă de maximum 8 ore pe zi (sau de 6 ore în cazul minorului ziler), iar zilierul nu poate fi obligat sau forțat să muncească numărul maxim de ore sau un număr suplimentar de ore. De asemenea, textul art. 4 alin. (2) din Legea nr. 52/2011, privit în ansamblu, nu impune prestarea unei munci pentru minimum 8 ore pe zi, ci numai faptul că plata zilierului se face cu o sumă echivalentă a 8 ore zi/muncă. Pe de altă parte, munca forțată nu se poate impune prin lege, cu excepția cazurilor limitativ prevăzute de Constituție în art. 41 alin. (2), ci reprezintă o situație de fapt care va fi soluționată de autoritățile statului în funcție de situațiile de fapt constatate și dovedite corespunzător.

10. Cu toate acestea, în aparență, prevederile respective creează o inechitate în raporturile contractuale născute între zilier și cel în folosul căruia munca este prestată, în sensul că acesta din urmă îl va plăti pe zilier pentru echivalentul a 8 ore de muncă în condițiile în care, prin convenție, s-a stipulat prestarea muncii pentru un număr mai mic de ore, iar în cazul zilierului minor rezultă că acesta va fi plătit pentru 8 ore, chiar dacă, potrivit art. 4 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 52/2011, nu poate presta o muncă pentru un număr mai mare de 6 ore pe zi. Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază însă că dispozițiile de lege criticate nu sunt neapărat neconstituționale în condițiile în care instituie dispoziții pentru protecția unor categorii de persoane vulnerabile în raporturile cu angajatorii, dacă scopul urmărit este evitarea exploatării ori a plății unor taxe prin prestarea muncii pentru numărul maxim de ore și evidențierea în registre a unui număr mai mic de ore de muncă.

11. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat reglementează o măsură de protecție socială a muncii și prevede posibilitatea negocierii unui număr de ore mai mic decât 8 ore pe zi.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (2) teza finală din Legea nr. 52/2011 privind exercitarea unor activități cu caracter ocazional desfășurate de zilieri, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 947 din 22 decembrie 2015, dispoziții potrivit cărora *„Durata zilnică de executare a activității unui zilier nu poate depăși 12 ore. Zilierul minor care are capacitatea de muncă va putea lucra 6 ore pe zi, dar nu mai mult de 30 de ore pe săptămână. Zilierul minor nu va efectua activitate în timpul nopții. Chiar dacă părțile convin un număr mai mic de ore de activitate, plata zilierului se va face pentru echivalentul a cel puțin 8 ore de muncă”*.

16. Autoarea excepției susține că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 alin. (1) și (3) privind dreptul la muncă, art. 42 alin. (1) referitor la interzicerea muncii forțate, art. 45 privind libertatea economică, art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai și art. 49 alin. (3) referitor la protecția copiilor și a tinerilor.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr. 52/2011 reglementează condițiile desfășurării unor activități cu caracter ocazional de către zilieri, activități ce au ca fundament raporturi de muncă ce prezintă o serie de particularități față de cele reglementate de Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. O diferență esențială este cea prevăzută de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 52/2011, potrivit căruia raportul de muncă dintre zilier și beneficiar se stabilește prin acordul de voință al părților, fără încheierea, în formă scrisă, a unui contract individual de muncă.

18. De asemenea, raportul de muncă astfel agreat nu se poate desfășura decât pe o perioadă determinată de timp, art. 4 alin. (4) și (7) din Legea nr. 52/2011 stabilind o durată maximă de 90 de zile cumulate pe durata unui an calendaristic, respectiv de 180 de zile cumulate pe durata unui an calendaristic pentru zilierii care prestează activități în domeniul creșterii animalelor în sistem extensiv prin pășunatul sezonier al ovinelor, bovinelor, cabalinelor, activități sezoniere în cadrul grădinilor botanice aflate în subordinea universităților acreditate, precum și în domeniul viticol. Totodată, un beneficiar nu poate utiliza o persoană mai mult de 25 de zile calendaristice în mod continuu în activitățile de tip zilier.

19. În același timp însă legiuitorul a prevăzut că, pentru a cădea sub incidența reglementărilor Legii nr. 52/2011, raporturile de muncă trebuie să aibă o durată minimă de o zi, corespunzător cu 8 ore de muncă.

20. În ceea ce privește remunerarea muncii zilierilor, art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 52/2011 prevede că aceasta se stabilește în urma negocierii directe dintre beneficiar și zilier, însă cuantumul remunerației brute orare stabilite de părți nu poate fi mai mic decât valoarea/oră a salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată. Așa cum reiese din coroborarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 52/2011, durata zilnică de executare a activității unui zilier, stabilită de părți, poate fi mai mică sau mai mare de 8 ore, fără a depăși 12 ore. Pentru minori este prevăzută limita maximă de 6 ore pe zi. Cu toate acestea, textul de lege supus controlului de constituționalitate prevede că, în situația în care părțile ar conveni un număr mai mic de ore de activitate, plata zilierului se va face pentru echivalentul a cel puțin 8 ore de muncă.

21. Analizând aceste reglementări în raport cu criticile formulate prin prisma prevederilor art. 41 alin. (3) din Constituție, Curtea constată că autoarea excepției interpretează în mod eronat dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate în sensul că ar obliga zilierul să presteze o muncă de cel puțin 8 ore pe zi, interpretare care contrazice, în mod evident, concluzia care se desprinde din însuși conținutul art. 4 alin. (2) teza finală din Legea nr. 52/2011, care consacră dreptul părților de a conveni un număr mai mic de ore de activitate decât cel de 8 ore.

22. De asemenea, Curtea apreciază că nu sunt susținute nici afirmațiile referitoare la încălcarea prevederilor art. 42 alin. (1) din Constituție, întrucât nici textul de lege criticat și nici celelalte reglementări din Legea nr. 52/2011 nu instituie vreo obligație în sarcina vreunuia dintre părțile raportului de muncă de a munci un anumit număr de ore ori de a desfășura vreo activitate contrar voinței liber exprimate.

23. În egală măsură, Curtea consideră că instituirea unei remunerații minime pe care beneficiarul este ținut să o plătească

zilierului pentru activitatea desfășurată nu contravine prevederilor art. 41 alin. (1), art. 47 alin. (1) și art. 49 alin. (3) din Constituție. Din contră, pentru că este o măsură avantajoasă zilierului, poate fi privită ca o modalitate de protecție a dreptului la muncă, a drepturilor și intereselor tinerilor și un mod de a asigura un nivel de trai decent.

24. De asemenea, Curtea apreciază că nu sunt încălcate nici prevederile art. 45 din Constituție, de vreme ce, așa cum s-a statuat și în jurisprudența Curții Constituționale, principiul libertății economice nu este un drept absolut al persoanei, ci este condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 162 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 19 aprilie 2011). Or, textul de lege criticat vizează protejarea unui interes general, respectiv prevenirea evaziunii fiscale, având în vedere că acordul dintre beneficiar și zilier nu este condiționat de forma scrisă *ad validitatem*, iar înregistrarea acestuia se face doar de către beneficiar în Registrul de evidență a zilierilor, tot acestuia revenindu-i și obligația de a plăti impozitul pe venit datorat pentru activitatea prestată de zilier.

25. Cât privește critica raportată la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea apreciază că aceasta nu pune în discuție veritabile aspecte de neconstituționalitate, ci împrejurări de fapt, ce decurg din modul de desfășurare în practică a raporturilor dintre beneficiar și zilier și a căror examinare nu revine competenței instanței de contencios constituțional.

26. De asemenea, Curtea constată că nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate susținerea potrivit căreia dispozițiile Legii nr. 52/2011 nu și-ar atinge obiectivul propus, respectiv acela de a reglementa activitatea ocazională orară.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea „Mediarol Team” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 28.663/212/2016/a1 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 4 alin. (2) teza finală din Legea nr. 52/2011 privind exercitarea unor activități cu caracter ocazional desfășurate de zilieri sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 307

din 7 mai 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Legea nr. 50/1991
privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ale art. 40 alin. 1 și 2 din Legea nr. 10/1995
privind calitatea în construcții**

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ale art. 40 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, în forma în vigoare la data de 23 ianuarie 2015, excepție ridicată de Delia Maria Sut și Damian Ionică Sut în Dosarul nr. 10.689/190/2017 al Judecătoriei Bistrița — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 678D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 959D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Legea nr. 50/1991 și ale art. 40 din Legea nr. 10/1995, excepție ridicată de Daniel Sidor și Mariana Sidor în Dosarul nr. 7.913/190/2017 al Judecătoriei Bistrița — Secția civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsură conexării dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 959D/2018 la Dosarul nr. 678D/2018, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că prin stabilirea unor cote procentuale nu este încălcat principiul justei așezări a sarcinilor fiscale, astfel cum acesta a fost analizat în jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 4 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 10.689/190/2017, și prin Încheierea din 22 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 7.913/190/2017, **Judecătoria Bistrița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ale art. 40 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții**. Excepția a fost ridicată de Delia Maria Sut și Damian Ionică Sut, precum și de Daniel Sidor și Mariana Sidor în cauze având ca obiect pretenții.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate a autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie obligația persoanei care edifică o construcție de a achita „o cotă” reprezentând un procent din valoarea construcției (conform art. 30 din Legea nr. 50/1991) și un procent din cheltuielile aferente edificării construcției (conform art. 40 din Legea nr. 10/1995). Această „cotă” nu este prevăzută de Codul fiscal, acest act normativ enumerând expres categoria de taxe și impozite pe care contribuabilul trebuie să le achite, categorie care nu include și noțiunea de „cotă” consacrată de prevederile legale criticate. Această „cotă” poate fi asimilată noțiunii largi de „prestație” utilizată de art. 56 din Constituție, dacă sunt îndeplinite cumulativ două condiții: să fie prevăzută de lege — condiție îndeplinită în speță — și să vizeze o „situație excepțională”. Această din urmă condiție nu este îndeplinită, de vreme ce din prevederile legale criticate nu rezultă vreo situație cu caracter „excepțional” care să impună o asemenea prestație.

9. De asemenea, din modalitatea în care sunt redactate prevederile legale ce formează obiectul excepției, rezultă că, în fapt, se introduce o triplă taxare. Astfel, în funcție de valoarea construcției, se stabilește cuantumul autorizației de construcție, venit la buget, potrivit Codului fiscal, la aceeași valoare a aceleiași construcții se stabilește și o altă „cotă”, potrivit art. 30 din Legea nr. 50/1991, și la valoarea aceleiași construcții, se stabilește și o altă „cotă”, în temeiul art. 40 din Legea nr. 10/1995. Prin urmare, principiul justei așezări a sarcinilor fiscale datorate de contribuabilul care își construiește o casă este înfrânt.

10. **Judecătoria Bistrița — Secția civilă, în Dosarul nr. 678D/2018**, consideră că prevederile art. 30 din Legea nr. 50/1991 și ale art. 40 din Legea nr. 10/1995 nu încalcă dispozițiile art. 56 din Constituție. Instanța reține că cele două cote în discuție sunt prevăzute de lege și respectă criteriile fixate în jurisprudența Curții Constituționale privind principiul justei așezări a sarcinilor fiscale, și anume: (1) este un principiu subordonat legalității, egalității, echității și justiției sociale integrat în cadrul general al fiscalității; (2) presupune că fiscalitatea trebuie să fie proporțională, rezonabilă, echitabilă și nediscriminatorie; (3) nivelul de fiscalitate trebuie determinat conform unor criterii financiare obiective, raționale; (4) sarcina fiscală trebuie prevăzută în detaliu, menționând în mod cumulativ și expres: baza impozabilă certă, categoria de venit, suma datorată și modul de calcul; contraprestația în cazul taxelor; (5) principiul trebuie să țină cont de capacitatea contributivă a contribuabililor.

11. **Judecătoria Bistrița — Secția civilă, în Dosarul nr. 959D/2018**, opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, deoarece noțiunea de „cotă” nu poate fi asimilată celei de „prestație”, natura juridică a acestei obligații fiind dezlegată prin Decizia nr. 8 din 19 februarie 2018 privind interpretarea și aplicarea prevederilor art. 40 din Legea nr. 10/1995, forma în vigoare în anul 2010, coroborate cu art. 7 din Legea nr. 329/2009 și poziția 5 din anexa nr. 1 la aceeași lege, precum și cu prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, obligația de plată a sumei echivalente

cu cota de 0,70% din cheltuielile pentru executarea construcțiilor și a lucrărilor prevăzute la art. 2 din Legea nr. 10/1995 și pentru care se emit, în condițiile legii, autorizații de construire fiind o obligație fiscală, pronunțată de Înalta Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** astfel cum este reținut în dispozitivul actului de sesizare în Dosarul nr. 678D/2018, îl constituie prevederile art. 30 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ale art. 40 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, în forma în vigoare la data de 23 ianuarie 2015.

16. De asemenea, în Dosarul nr. 959D/2018, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 30 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ale art. 40 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții. Din examinarea notelor scrise ale autorilor excepției rezultă că aceștia au în vedere prevederile legale criticate în forma în vigoare la data procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor de construcții, respectiv iulie 2014.

17. Referitor la prevederile art. 40 din Legea nr. 10/1995, Curtea observă că acestea au fost modificate prin art. I pct. 28 din Legea nr. 177/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484 din 2 iulie 2015. Legea nr. 10/1995 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 11 septembrie 2015, iar în urma renumerotării textelor, art. 40 a devenit art. 43 din Legea nr. 10/1995. Prevederile art. 43 din Legea nr. 10/1995, republicată, au fost modificate prin art. VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2015 pentru stabilirea unor măsuri financiare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 28 octombrie 2015, aprobată prin Legea nr. 40/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 24 martie 2016. Legea nr. 10/1995 a fost, din nou, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 30 septembrie 2016.

Însă, având în vedere că în cauzele deduse judecății produc efecte juridice prevederile legale criticate, în forma în vigoare la data de 23 ianuarie 2015, respectiv iulie 2014, și în lumina Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, precum și că, în realitate, criticile de neconstituționalitate vizează art. 30 din Legea nr. 50/1991 și art. 40 alin. 1 și 2 din Legea nr. 10/1995, Curtea urmează a examina constituționalitatea prevederilor art. 30 din Legea nr. 50/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, și ale art. 40 alin. (1)

și (2) din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 24 ianuarie 1995, având următorul cuprins:

— Art. 30 din Legea nr. 50/1991: „(1) Cheltuielile pentru controlul statului în amenajarea teritoriului, urbanism și autorizarea executării lucrărilor de construcții se suportă de către investitori, în valoare echivalentă cu o cotă de 0,1% din valoarea lucrărilor autorizate, cu excepția celor prevăzute la art. 3 lit. b) și a lăcașurilor de cult.

(2) Virarea sumelor stabilite conform dispozițiilor alin. (1) se face în contul inspectoratelor teritoriale în construcții, județene, respectiv al municipiului București, după caz, o dată cu transmiterea înștiințării privind data începerii lucrărilor, astfel cum se prevede la art. 7 alin. (8). Întârzierea la plată a cotei prevăzute la alin. (1) se penalizează cu 0,15% pe zi de întârziere, fără a se depăși suma datorată. Disponibilitățile la finele anului din veniturile extrabugetare se reportează în anul următor și au aceeași destinație.

(3) Cota stabilită la alin. (1) se aplică și diferențelor rezultate din actualizarea valorii lucrărilor autorizate, care se face o dată cu recepția la terminarea lucrărilor.”;

— Art. 40 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/1995: „Investitorii sau proprietarii vor vira lunar către Inspectoratul de Stat în Construcții — I.S.C. din subordinea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței o sumă echivalentă cu o cotă de 0,70% din cheltuielile pentru executarea construcțiilor și a lucrărilor prevăzute la art. 2 și pentru care se emit, în condițiile legii, autorizații de construire, cu excepția proprietarilor, persoane fizice, care execută lucrări de consolidare și reparații la locuințele din proprietate. Calculul și virarea sumelor respective se fac eșalonat, concomitent cu plata prestațiilor. Inspectoratul de Stat în Construcții — I.S.C. utilizează 70% din fondul astfel constituit pentru îndeplinirea atribuțiilor, potrivit prevederilor legale, și virează 30% din acest fond în contul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, care îl utilizează pentru:

a) elaborarea reglementărilor tehnice în construcții, urbanism, amenajarea teritoriului și habitat, precum și a cercetărilor, testărilor, documentațiilor, studiilor, auditului, băncilor de date și realizării de prototipuri necesare fundamentării reglementărilor specifice domeniului. Tipurile de reglementări și de cheltuieli aferente se stabilesc prin regulament elaborat de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței și aprobat prin hotărâre a Guvernului;

b) executarea prin Compania Națională de Investiții — «C.N.I.» — S.A. a unor lucrări de intervenție în primă urgență la construcții vulnerabile și care prezintă pericol public, în vederea asigurării cerinței de rezistență și stabilitate, a prevenirii și atenuării efectelor riscurilor naturale cauzate de cutremure de pământ, inundații, alunecări de teren, tasări și/sau prăbușiri de teren și, după caz, pentru expertizarea și proiectarea lucrărilor necesare. Criteriile și modul de alocare a sumelor se stabilesc prin norme metodologice elaborate de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței și aprobate prin hotărâre a Guvernului.

Întârzierile la plată a cotelor de către investitor sau proprietar, prevăzute la alin. 1, se penalizează cu 0,15% pe zi de întârziere, fără a se depăși suma datorată.”

18. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 56 privind contribuțiile financiare și prevederilor art. 16 — Evitarea paralelismelor și art. 25 — Determinarea conceptelor și noțiunilor, cuprinse în Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 30 din Legea nr. 50/1991 stabilesc obligația investitorilor de a suporta cheltuielile pentru controlul

statului în amenajarea teritoriului, urbanism și autorizarea executării lucrărilor de construcții și de a plăți, în acest sens, o cotă de 0,1% din valoarea lucrărilor autorizate.

20. De asemenea, prevederile art. 40 din Legea nr. 10/1995 stabilesc obligația investitorilor sau a proprietarilor de a vira lunar către Inspectoratul de Stat în Construcții — I.S.C. din subordinea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței o sumă echivalentă cu o cotă de 0,70% din cheltuielile pentru executarea construcțiilor și a lucrărilor prevăzute la art. 2 din lege și pentru care se emit, în condițiile legii, autorizații de construire. Inspectoratul de Stat în Construcții — I.S.C. utilizează 70% din fondul astfel constituit pentru îndeplinirea atribuțiilor, potrivit prevederilor legale, și virează 30% din acest fond în contul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

21. Sub acest aspect Curtea reține că prevederile legale criticate consacră obligații fiscale sub forma unor contribuții financiare pe care investitorii în domeniul lucrărilor de construcții trebuie să le achite.

22. De asemenea, Curtea observă că problema de drept referitoare la natura juridică a cotei prevăzute de art. 40 din Legea nr. 10/1995 a constituit obiectul analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care, prin Decizia nr. 8 din 19 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 25 mai 2018, a decis că: „În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 40 din Legea nr. 10/1995, forma în vigoare în anul 2010, coroborate cu art. 7 din Legea nr. 329/2009 și poziția 5 din anexa nr. 1 la aceeași lege, precum și cu prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, obligația de plată a sumei echivalente cu cota de 0,70% din cheltuielile pentru executarea construcțiilor și a lucrărilor prevăzute la art. 2 din Legea nr. 10/1995 și pentru care se emit, în condițiile legii, autorizații de construire este o obligație fiscală”.

23. Pentru a ajunge la o asemenea concluzie, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în considerentele deciziei amintite că „obligația de plată menționată se încadrează în noțiunea de taxă fiscală, fiind o prelevare cu caracter fiscal destinată a alimenta bugetul de stat, în considerarea serviciului prestat de instituția publică, de control al calității construcțiilor, fără a fi un echivalent al acestui serviciu” (a se vedea paragraful 74 din Decizia nr. 8 din 19 februarie 2018).

24. De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție a precizat că „Legea definește creanțele fiscale în funcție de

destinația sumelor, iar nu în funcție de statutul colectorului. Distincția în funcție de colectarea la bugetul de stat a sumelor direct sau indirect, prin intermediul unei instituții publice, este, de asemenea, nerelevantă din perspectiva calificării creanței fiscale și, respectiv, a obligației fiscale.” (a se vedea paragraful 79 din Decizia 8 din 19 februarie 2018, precitată).

25. În raport cu cele expuse, Curtea Constituțională reține că cele două cote prevăzute de art. 30 din Legea nr. 50/1991 și art. 40 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/1995, chiar dacă nu sunt calificate în mod expres de lege ca fiind „taxe”, au semnificația unor obligații fiscale, care se circumscriu domeniului de aplicare a dispozițiilor art. 56 din Constituție a cărui denumire marginală este „*Contribuțiile financiare*”. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile art. 56 alin. (1) și (2) din Constituție.

26. Referitor la susținerea autorilor excepției potrivit căreia cotele prevăzute de dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate reprezintă „alte prestații”, interzise de prevederile art. 56 alin. (3) din Constituție, Curtea constată că, în raport cu cele enunțate anterior, o asemenea susținere nu poate fi reținută. Astfel, cotele prevăzute de art. 30 din Legea nr. 50/1991 și art. 40 din Legea nr. 10/1995 reprezintă contribuții financiare, stabilite prin lege, potrivit opțiunii legiuitorului în constituirea și repartizarea fondurilor financiare publice, prevăzute de Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. În acest sens, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor constituționale ale art. 137, care stabilesc că: „*Formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege*”, legiuitorul are libertatea, indiferent de calitatea contribuabilului, să reglementeze formarea resurselor financiare ale statului, adică să stabilească categoriile de venituri care vor urma să formeze resursele financiare ale statului (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 633 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 7 decembrie 2015).

27. În fine, Curtea constată că invocarea unor dispoziții din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative nu poate fi primită, deoarece controlul constituționalității prevederilor legale are loc numai prin raportare la normele constituționale sau cuprinse în convenții și tratate la care România este parte, și nu la alte dispoziții sau acte normative din legislația internă.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Delia Maria Sut și Damian Ionică Sut în Dosarul nr. 10.689/190/2017 al Judecătorei Bistrița — Secția civilă și de Daniel Sidor și Mariana Sidor în Dosarul nr. 7.913/190/2017 al Judecătorei Bistrița — Secția civilă și constată că prevederile art. 30 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ale art. 40 alin. 1 și 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Bistrița — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 308

din 7 mai 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2)

din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, excepție ridicată de Gheorghe Tătaru în Dosarul nr. 4.911/231/2017 al Judecătoriei Focșani — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 679D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Precizează că dispozițiile art. 78 din Constituție se regăsesc în secțiunea a 3-a — *Legiferarea* din capitolul I al titlului al III-lea din Legea fundamentală și, prin urmare, incidența acestor dispoziții există doar în privința legilor, acte normative adoptate de Parlament, și nu asupra actelor normative adoptate de legiuitorul delegat. De asemenea, precizează că dispozițiile art. 115 alin. (5) din Constituție dispun cu privire la intrarea în vigoare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.911/231/2017, Judecătoria Focșani — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Tătaru într-o cauză penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece stabilesc că data intrării în vigoare a ordonanței de urgență a Guvernului este data publicării acelei ordonanțe de urgență în Monitorul Oficial al României, Partea I. Se arată că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, ordonanțele și ordonanțele de urgență ale Guvernului, sub aspect material, conțin norme de reglementare primară, având o forță juridică similară cu a legilor, astfel încât ordonanța de urgență este o lege în sens material. În aceste condiții, se susține că dispozițiile art. 78 din Constituție privind intrarea în vigoare a legii sunt pe deplin aplicabile și ordonanțelor de urgență ale Guvernului, iar prin legislația

infraconstituțională nu se poate stabili un termen de intrare în vigoare mai mic decât cel reglementat obligatoriu prin acestea. De asemenea, se precizează că prevederile art. 115 alin. (5) teza I din Constituție nu stabilesc un termen de intrare în vigoare a ordonanței de urgență, ci instituie doar două condiții cumulative, în absența cărora ordonanța de urgență nu poate produce efecte juridice. Această normă din Legea fundamentală nu instituie data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, ca fiind data intrării în vigoare a ordonanței de urgență, ci stabilește că acest termen de intrare în vigoare se împlinește după ce ordonanța de urgență s-a depus spre dezbateri la Camera competentă și a și fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pe cale de consecință, se consideră că intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, act asimilabil unei legi în sens material, este, de asemenea, supusă regimului constituțional prevăzut de art. 78 din Legea fundamentală.

6. **Judecătoria Focșani — Secția penală** opinează că dispozițiile art. 12 alin. (2) și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 prevăd că atât ordonanțele de urgență ale Guvernului, cât și legile pot intra în vigoare la o dată ulterioară, deci mai târziu, după 3 zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României. Instanța precizează că trebuie avute în vedere dispozițiile art. 12 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, care stabilesc cum se calculează acest termen de 3 zile. Astfel, termenul de 3 zile, aferent intrării în vigoare a legilor, se calculează începând cu data publicării în Monitorul Oficial al României și expiră la ora 24,00 a celei de-a treia zi de la publicare. Raportând aceste dispoziții la situația de fapt, instanța constată că acel contract de concesiune a fost semnat de către inculpatul Gheorghe Tătaru în data de 17 mai 2013, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 prin care s-a abrogat Legea nr. 214/2001 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, în data de 13 mai 2013.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 260 din 21 aprilie 2010, având următorul cuprins: „Ordonanțele de urgență ale Guvernului intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, sub condiția depunerii lor prealabile la Camera competentă să fie sesizată, dacă în cuprinsul lor nu este prevăzută o dată ulterioară.”

11. În opinia autorului excepției, prevederile de lege ce formează obiectul excepției contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 78 privind intrarea în vigoare a legii și art. 115 alin. (5) teza I potrivit căreia: „Ordonanța de urgență intră în vigoare numai după depunerea sa spre dezbateră în procedura de urgență la Camera competentă să fie sesizată și după publicarea ei în Monitorul Oficial al României.”

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în esență, nemulțumirea autorului excepției constă în faptul că, potrivit dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, ordonanțele de urgență intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, și nu la 3 zile de la publicare, astfel cum art. 78 din Constituție dispune cu privire la intrarea în vigoare a legii.

13. Analizând prevederile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, Curtea observă că acestea stabilesc data intrării în vigoare a ordonanțelor de urgență ca fiind data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, sub condiția depunerii lor prealabile la Camera competentă să fie sesizată, dacă în cuprinsul lor nu este prevăzută o dată ulterioară. Prevederile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, criticate în prezenta cauză, au fost introduse în cuprinsul actului normativ prin Legea nr. 189/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 24 mai 2004, pentru a se da eficiență textelor constituționale referitoare la intrarea în vigoare a actelor normative, revizuite în anul 2003.

14. Problema datei de intrare în vigoare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului a mai fost supusă analizei Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 28 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 27 martie 2013, a statuat că, pentru a intra în vigoare, deci pentru a produce efecte juridice, ordonanța de urgență trebuie să îndeplinească anumite condiții, respectiv să fie depusă la Camera competentă să fie sesizată, pentru a fi dezbătută în procedură de urgență, și să fie publicată în Monitorul Oficial al României. În situația în care Senatul și Camera Deputaților nu se află în sesiune, se convoacă în mod obligatoriu în 5 zile de la depunere sau, după caz, de la trimitere.

15. Ca atare, depunerea ordonanței de urgență la Camera competentă să fie sesizată și publicarea acesteia sunt două condiții cumulative necesare intrării în vigoare a actului Guvernului. În ceea ce privește **intrarea în vigoare**, „la data publicării în Monitorul Oficial al României” (text legal — art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 — s.n.) și „după publicarea ei în Monitorul Oficial al României” (text constituțional — art. 115 alin. (5) — s.n.), ambele expresii au aceeași semnificație, respectiv că, în principiu, ordonanța de urgență intră în vigoare în ziua în care este publicată.

16. Așadar, Curtea reține că prevederile legale criticate, stabilind că ordonanțele de urgență intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, consacră, sub acest aspect, o soluție legislativă identică cu cea cuprinsă în art. 115 alin. (5) din Constituție. Astfel, chiar textul constituțional este cel care instituie regula privind intrarea în vigoare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

17. Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, în raport cu art. 78 din Constituție, Curtea subliniază că dispozițiile din Legea fundamentală invocate se referă la intrarea în vigoare a legilor și, prin urmare, nu au incidență în soluționarea excepției de

neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, sub aspectul intrării în vigoare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

18. A aplica dispozițiile art. 78 din Constituție în privința intrării în vigoare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului, așa cum susține autorul excepției, înseamnă a accepta teza potrivit căreia legile și ordonanțele de urgență ale Guvernului constituie o singură categorie de acte normative. Or, dispozițiile Legii fundamentale disting între legi și ordonanțe de urgență ale Guvernului. Astfel, secțiunea a 3-a din capitolul I — *Parlamentul* al titlului III — *Autoritățile publice* din Constituție instituie reguli referitoare la „Legiferare”, reglementând cu privire la categoriile de legi, inițiativa legislativă, sesizarea Camerelor Parlamentului, adoptarea legilor, promulgarea legii și intrarea în vigoare a legii, în timp ce reguli privind ordonanțele de urgență se regăsesc în art. 115 alin. (4)—(8) din Constituție. Ca atare, însăși Legea fundamentală tratează distinct cele două categorii de acte normative, consacrandu-le un regim juridic diferit.

19. Chiar dacă ordonanțele de urgență prezintă unele caracteristici asemănătoare legilor (sunt acte de reglementare primară, cu forță juridică echivalentă cu cea a legilor), aceasta nu înseamnă că ordonanțele de urgență se identifică în totalitate cu legea și că au aceeași natură juridică. Dimpotrivă, cele două categorii de acte normative sunt distincte atât din perspectiva emitentului, cât și a condițiilor și a procedurii de adoptare și, prin urmare, stabilirea prin normele constituționale și legale a unor reguli diferite privind intrarea lor în vigoare este pe deplin justificată.

20. Mai mult, a extinde sfera de aplicare a dispozițiilor art. 78 din Constituție și cu privire la intrarea în vigoare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului, așa cum susține autorul excepției, înseamnă a ignora dispozițiile art. 115 alin. (5) din Constituție, ceea ce este contrar principiului obligativității respectării Constituției și supremației sale, astfel cum este prevăzut de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

21. Plecând de la cele enunțate anterior, Curtea observă că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 a fost ridicată într-o cauză penală aflată pe rolul Judecătoriei Focșani — Secția penală.

22. Potrivit notelor scrise ale autorului excepției, acesta a fost trimis în judecată prin Rechizitoriul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Galați nr. 336/P/2014, printre altele, pentru săvârșirea infracțiunii de conflict de interese prevăzute de art. 253¹ din Codul penal din 1969, constând în aceea că, în calitate de primar al comunei Bordești, județul Vrancea, a semnat Contractul nr. 1 din 17 mai 2013, prin care s-a concesionat direct suprafața de 217,29 ha de pășune către Asociația Crescătorilor de Animale și Producătorilor Bordești, la care fiul său avea calitatea de asociat și membru fondator.

23. Elementul material al laturii obiective a infracțiunii, astfel cum s-a reținut în rechizitoriu, constă în atribuirea directă a pășunii către asociația agricolă, în condițiile în care Legea nr. 214/2011 pentru organizarea, administrarea și exploatarea pajștilor, care, în anumite condiții, permitea acest lucru, a fost abrogată expres prin dispozițiile art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 13 mai 2013.

24. Conform art. 15 alin. (2) din Legea nr. 214/2011, „În cazul în care există o singură asociație locală de creștere a animalelor pe raza unității administrativ-teritoriale, aceasta beneficiază de dreptul de concesionare prin atribuire directă”. În baza acestui cadru normativ, a fost adoptată, la data de 16 mai 2013, Hotărârea Consiliului Local Bordești nr. 23/2013, prin care s-a

aprobat concesionarea directă a pășunii către singura asociație din raza unității administrativ-teritoriale.

25. În cuprinsul rechizitorului s-a reținut însă că, la data adoptării Hotărârii Consiliului Local Bordești (16 mai 2013), prevederile Legii nr. 214/2011 nu mai erau în vigoare, fiind abrogate la data de 13 mai 2013, odată cu publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013, la data de 13 mai 2013.

26. În raport cu acestea, autorul excepției susține că data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013, moment de la care aceasta produce efecte juridice, este esențială pentru a stabili existența sau nu a infracțiunii pentru care inculpatul a fost trimis în judecată.

27. Verificând îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, invocate în cauză, Judecătoria Focșani — Secția penală reține, în Încheierea de sesizare din 25 aprilie 2018, că declararea ca neconstituționale a prevederilor ar determina o soluționare diferită a cauzei.

28. Referitor la admisibilitatea excepției, sub aspectul condiției legăturii acesteia cu soluționarea cauzei, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, „legătura cu soluționarea cauzei”, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun aceste dispoziții legale în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului. Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat, în primul rând, interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea în acest sens Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, sau Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014).

29. Aplicând aceste considerente de principiu în cauza de față, din analiza documentelor aflate la dosarul cauzei, Curtea reține că la **13 mai 2013** a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013, care, prin art. 19, abrogă Legea nr. 214/2011;

ulterior, la **16 mai 2013** a fost adoptată Hotărârea Consiliului Local Bordești nr. 23/2013, prin care s-a aprobat concesionarea directă a pășunii către asociația la care fiul autorului excepției avea calitatea de asociat. În fine, la **17 mai 2013** a fost semnat de autorul excepției, în calitate de primar, Contractul nr. 1 de concesionare a pășunii.

30. Plecând de la susținerile autorului excepției, potrivit cărora ordonanțele de urgență ale Guvernului intră în vigoare în 3 zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Curtea precizează că termenul de 3 zile este un termen de drept public. Referitor la calculul termenului de 3 zile, Curtea reține că, potrivit art. 12 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 24/2000, „*Termenul de 3 zile se calculează pe zile calendaristice, începând cu data publicării în Monitorul Oficial al României, și expiră la ora 24,00 a celei de-a treia zi de la publicare*”. În același sens este și jurisprudența Curții Constituționale, prin care s-a statuat că „dreptul public este supus regulii în virtutea căreia termenele se calculează pe zile calendaristice, în sensul că se include în termen și ziua în care acesta începe să curgă și ziua când se împlinește” (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 89 din 26 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 19 februarie 2010) și că „nu sunt aplicabile dispozițiile art. 181 alin. (1) pct. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora, când termenul se socotește pe zile, nu intră în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua când acesta se împlinește” (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 537 din 18 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 6 august 2018).

31. Ordonanța de urgență a Guvernului a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data de 13 mai 2013. Având în vedere susținerile autorului excepției și realizând un calcul pur ipotetic referitor la intrarea în vigoare a ordonanței de urgență conform susținerilor sale, Curtea observă că termenul de 3 zile s-ar fi împlinit la data de 15 mai 2013, ora 24,00. Așadar, la data de 16 mai 2013 și la data 17 mai 2013, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 ar fi fost în vigoare, iar Legea nr. 214/2011, abrogată. Prin urmare, nici în situația invocată de autorul excepției, o eventuală constatare a neconstituționalității art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 nu ar fi avut o înrăurire asupra cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

32. În raport cu cele menționate, Curtea constată că decizia sa nu ar avea nicio înrăurire asupra soluționării cauzei penale și, prin urmare, neavând legătură cu soluționarea cauzei, excepția de neconstituționalitate apare ca fiind inadmisibilă.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, excepție ridicată de Gheorghe Tătaru în Dosarul nr. 4.911/231/2017 al Judecătoriei Focșani — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Focșani — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 309

din 7 mai 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor, simbolurilor și faptelor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor, simbolurilor și faptelor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război, excepție ridicată de Cristina Horia în Dosarul nr. 7.708/63/2016 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 682D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, deoarece criticile de neconstituționalitate formulate în cauză vizează, de fapt, aspecte privind interpretarea și aplicarea legii, ceea ce excedează controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 3 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 7.708/63/2016, **Tribunalul Dolj – Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor, simbolurilor și faptelor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Cristina Horia într-o cauză având ca obiect o cerere de anulare a unui act administrativ-hotărâre a consiliului local.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține în esență că prevederile art. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 sunt neconstituționale prin neclaritatea conținutului lor, fiind

susceptibile a genera abuzuri în cazul unor persoane și menținerea unor falsuri istorice și judiciare ori îndreptate împotriva libertății de exprimare.

6. Autoarea susține, de asemenea, că examinarea conformității cu Constituția a prevederilor art. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 trebuie realizată în mod coroborat cu prevederile tezei întâi a art. 5 din aceeași ordonanță de urgență, potrivit căreia „*Fapta persoanei de a promova, în public, cultul persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război, precum și fapta de a promova, în public, idei, concepții sau doctrine fasciste, legionare, rasiste sau xenofobe, în sensul art. 2 lit. a), se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani și interzicerea unor drepturi*”.

7. În opinia autoarei excepției, *crimele de război* sunt definite la art. 8 din Statutul de la Roma al Curții Penale Internaționale. Această definiție dintr-un tratat internațional nu cuprinde nicio infracțiune pe care o putea săvârși un jurnalist sau un diplomat care nu a fost nici militar, nici combatant civil, nu a participat în vreun fel la o acțiune armată, niciun pretins delict de opinie neputând fi încadrat la *crime de război*. Ele au un înțeles „care nu este același cu terminologia sovietică folosită în actele normative de după 1945, la care nu se poate raporta nici Legea nr. 217/2015 prin care a fost modificată și completată Ordonanța de urgență a Guvernului 31/2002”. Prin urmare, în lipsa unei definiții date în legea națională, era necesar ca legiuitorul să introducă măcar o normă de trimitere către definiția dintr-un tratat internațional în această materie.

8. De asemenea, potrivit autoarei excepției, *crimele împotriva păcii* au fost definite în cursul Proceselor de la Nürnberg alături de *crimele de război* (definite ca violarea legilor și obiceiurilor războiului) și de *crimele împotriva umanității* (definite ca exterminarea, subjugarea și persecutarea pe motive politice sau rasiale și ca acte inumane săvârșite împotriva populației civile). Nici prevederile art. 356 din vechiul Cod penal prin care se reglementează *genocidul* sau ale art. 439 din noul Cod penal prin care se reglementează *infracțiunile contra umanității* nu sunt de natură să lămurească înțelesul sintagmelor folosite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002, și anume *infracțiuni contra păcii și omenirii*, înțeles diferit și de Legea nr. 217/2015 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2002, care se referă la *infracțiuni de genocid, contra umanității și de crime de război*.

9. În raport cu acestea, autoarea arată că lipsa unei definiții legale în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 sau în Legea nr. 217/2015 conforme cu dreptul internațional și lipsa oricărei precizări sau trimiteri la instituții sau documente internaționale generează nu doar interpretări diferite sau contradictorii, ci și aplicări defectuoase, abuzuri prin încălcarea unor drepturi fundamentale. Se ajunge la încălcarea dreptului la

un proces echitabil, aflat sub protecția art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a art. 21 din Constituție. Art. 20 din Constituție stabilește, aplicarea cu prioritate a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a tratatelor internaționale în materia drepturilor fundamentale ale omului, iar respectarea tratatelor internaționale ale României potrivit principiului *pacta sunt servanda* este prevăzută și de art. 31 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele.

10. Totodată, riscul săvârșirii unor abuzuri prin simpla invocare a unor fapte lipsite de temei real poate determina și o cenzură nelegală, o afectare a libertății de exprimare sau a libertății conștiinței în sensul art. 30 și art. 29 din Constituție, a oricărei persoane „care ar înțelege altfel conținutul noțiunii de *crime de război* decât înțelegeau comisarii ori consilierii sovietici, asesorii populari sau pseudo judecătorii așa-ziselor Tribunale ale Poporului ale regimului comunist, care au pronunțat hotărâri ilegale în epoca aflată sub teroarea securității, și care sunt lipsite de efect prin Legea nr. 221/2009”. Prin urmare, odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, efectele acelor pretinse hotărâri sunt înlăturate de drept și nu mai pot fi invocate împotriva acelor persoane, fiind pronunțate de regimul totalitar cu încălcarea gravă a drepturilor omului și a oricăror garanții procesuale și cu denaturarea gravă a realității.

11. **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate invocată vizează, în realitate, o chestiune de interpretare și aplicare a legii, care este de competența instanțelor judecătorești.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor, simbolurilor și faptelor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 28 martie 2002, modificate și completate prin art. 1 pct. 3 din Legea nr. 217/2015 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 27 iulie 2015, având următorul cuprins: „*În sensul prezentei ordonanțe de urgență: (...)*

c) *prin persoană vinovată de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război se înțelege orice persoană condamnată definitiv de către o instanță judecătorească română ori străină sau prin orice hotărâre recunoscută în România, potrivit legii, pentru una sau mai multe infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război, precum și persoana din conducerea unei organizații al cărei caracter criminal a fost constatat prin hotărârea unei instanțe penale internaționale.*”

16. În opinia autoarei excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 privind statul român, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 29 privind libertatea conștiinței și art. 30 privind libertatea de exprimare.

17. De asemenea sunt invocate prevederile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002, cu modificările și completările ulterioare, Curtea observă că autoarea sa critică sintagmele „*crime de război*”, „*infracțiuni de genocid contra umanității*” din cuprinsul acestor prevederi legale, bazându-se pe lipsa unor precizări care consideră că ar fi necesare în cuprinsul textului de lege ce formează obiect al excepției, pentru a se putea stabili în mod obiectiv incidența normei în cauză.

19. Astfel formulate, susținerile de neconstituționalitate tind la completarea textelor legale criticate, prin includerea unor definiții ale noțiunilor, și nu au natura unor veritabile critici de neconstituționalitate. Curtea s-a pronunțat constant, în sensul că nu este competentă să soluționeze excepții de neconstituționalitate privind lacune legislative care nu au relevanță constituțională ori în cazul unor reglementări legale despre care se pretinde că ar fi incomplete ori nesatisfăcător redactate, deoarece aceasta ar presupune o intervenție nemijlocită în activitatea de legiferare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 924 din 23 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009, și Decizia nr. 895 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 10 august 2010).

20. În același timp, în prezenta cauză, critica este formulată și din perspectiva interpretării și aplicării prevederilor legale ce formează obiectul excepției în raport cu dispoziții din dreptul intern (spre exemplu, Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989) și cu norme juridice cuprinse în acte juridice internaționale. În ceea ce privește conținutul și întinderea noțiunilor de interpretare și aplicare a legii, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a reținut că acestea acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice, iar instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte (a se vedea Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009).

21. Astfel, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la competența exclusivă a instanțelor judecătorești de a soluționa probleme care țin de interpretarea și/sau aplicarea legii. Astfel, prin Decizia nr. 504 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 22 decembrie 2014, paragraful 14, Curtea s-a pronunțat în sensul că, în conformitate cu prevederile art. 2

alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției. Așadar, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv

al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție.

22. În raport cu aceste considerente, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002, astfel cum este formulată, apare ca inadmisibilă, urmând a fi respinsă ca atare.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor, simbolurilor și faptelor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război, excepție ridicată de Cristina Horia în Dosarul nr. 7.708/63/2016 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii,
a funcției publice de subprefect al județului Olt
de către domnul Dumitru Florin**

Având în vedere prevederile art. 394 alin. (2) lit. d) și alin. (3), ale art. 397 lit. a) și ale art. 509 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Dumitru Florin exercită, cu caracter temporar, în condițiile legii, funcția publică de subprefect al județului Olt.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru pentru implementarea
parteneriatelor strategice ale României,
ministru al afacerilor interne, interimar,
Mihai-Viorel Fifor

București, 8 august 2019.
Nr. 564.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**pentru eliberarea domnului Mergeni Nicea
din funcția de secretar de stat
la Ministerul Muncii și Justiției Sociale**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mergeni Nicea se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii și Justiției Sociale.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 8 august 2019.

Nr. 187.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**pentru numirea domnului Cătălin-Marian Tutilescu
în funcția de secretar de stat
la Ministerul Muncii și Justiției Sociale**

În temeiul art. 29 și art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Cătălin-Marian Tutilescu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii și Justiției Sociale.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 8 august 2019.

Nr. 188.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Marius Pîrvu
din funcția de președinte al Autorității Naționale
pentru Protecția Consumatorilor**

Având în vedere Adresa Ministerului Economiei nr. 2.854/N.B. din 1.08.2019, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/13.689/T.G. din 7.08.2019,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ și al art. 5 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 700/2012 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Marius Pîrvu se eliberează din funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 8 august 2019.

Nr. 189.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Horia-Miron Constantinescu
în funcția de președinte al Autorității Naționale
pentru Protecția Consumatorilor**

Având în vedere Adresa Ministerului Economiei nr. 2.854/N.B. din 1 august 2019, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/13.689/T.G. din 7 august 2019,

în temeiul art. 29 și art. 31 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și al art. 5 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 700/2012 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Horia-Miron Constantinescu se numește în funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 8 august 2019.

Nr. 190.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

